

BİR TEN VE ATEŞ ROMANI

KIVILCIMDAKI
GÖLGE

JENNIFER L.
ARMENTROUT

DE
X
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

DEK'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Melez Sözleşmeleri 1 - Melez
Melez Sözleşmeleri 2 - Saifan
Melez Sözleşmeleri 3 - Tanrı
Melez Sözleşmeleri 4 - Apollyon
Melez Sözleşmeleri 5 - Avcı

Lux 1 - Obsidiyen
Lux 1,5 - Unutulmuş
Lux 2 - Oniks
Lux 3 - Opal
Lux 4 - Köken
Lux 5 - Direniş
Hep Seni Bekledim
Kış Güneşi
Saplantı

Karanlık Elementler 1 - Kimi Öptüğüne Dikkat Et
Karanlık Elementler 2 - Kime Dokunduğuna Dikkat Et
Karanlık Elementler 3 - Kimi Seçtiğine Dikkat Et
Lanetli 1 - Lanetli
Lanetli 2 - Paramparça

Lanetli 3 - Cesur
Gamble Kardeşler 1 - Sağdıç
Gamble Kardeşler 2 - Oyuncu
Gamble Kardeşler 3 - Bodyguard
Hep Seni İstedim
Titan 1 - Geri Dönüş
Titan 2 - Güç
Titan 3 - Mücadele
Titan 4 - Kehanet
Sonsuzluğun Sonuna Dek
Ölene Dek Beraberiz
Ya Yarın Yoksa
Köken 1 - En Karanlık Yıldız
Köken 3 - En Parlak Gece
Köken 2 - En Aydınlık Gölge
Kan ve Kül 1 - Kan ve Külden
Kan ve Kül 2 - Ten ve Ateş Krallığı
Kan ve Kül 3 - Yaldızlı Kemikler Tacı

TEN VE ATEŞ 1: KIVILCIMDAKİ GÖLGE

Orijinal adı: Flesh and Fire 1: A Shadow in the ember

© 2021, Jennifer L. Armentrout

Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviren: Seyhan Dönmez

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap Taryn Fagermess Agency ve Onk Ajans Fikir ve Sanat Eserleri AŞ'nin ortak çalışmasıyla yayımlanmıştır.

1. baskı / Şubat 2023 / ISBN 978-625-6932-02-9

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Ayhan Matbaa Basım Sanayi ve Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. Deve Kaldırım Cad. Gelincik Sok.

No: 6 Kat: 3-4 / Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38

Sertifika no: 22728

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

BİR TEN VE ATEŞ ROMANI

KIVILCIMDAKİ

GÖLGE

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Çeviren: Seyhan Dönmez

Yazardan Teşekkürler

Muhteşem Blue Box ekibine... *Kan ve Kül* dünyasını hayata geçirmeye yardımcı olan Liz Berry, Jillian Stein, MJ Rose, Chelle Olsen, Kim Guidroz ve daha nicelerine teşekkür ederim. Özverili çalışmalarları ve sundukları destek için temsilcim Kevan Lyon'a, Jenn Watson'a ve asistanım Malissa Coy'a, ayrıca harika hediyelikler tasarladığı için Stephanie Brown'a çok teşekkür ediyorum. Bu kadar güzel kapaklar yarattığı için Hang Le'ye kocaman teşekkürler. Jen Fisher, Stacey Morgan, Lesa, JR War, Laura Kaye, Ndreia Joan, Sarah Maas, Brigid Kemmerer, KA Tucker, Tijan, Vonetta Young, Mona Awad ve nicelerine akıl sağlığımı korumama ve gülmeme yardımcı oldukları için canıgönülden teşekkürler. Sundukları destek ve dürüst değerlendirmeleri için ARC ekibine teşekkür ederim; bir yazarın sahip olabileceği en muhteşem okuyucu grubu oldukları için JLAanders'a, taslak aşamasını son derece eğlenceli ve muhteşem hale getirdiği için Blood and Ash Spoiler Group'a sonsuz teşekkürler. Sen olmasan bunların hiçbiri mümkün olmazdı okuyucu. Teşekkür ederim.

Sizlere, okurlara

Giriş

“Bugün yüzümüzü kara çıkarmayacaksın Sera.” Ses odanın karanlıklarından geliyordu. “Lasania’nın yüzünü kara çıkarmayacaksın.”

“Hayır.” Derin bir nefes alarak durmak bilmeyen titremelerime bir son vermek için ellerimi birbirine kenetledim. Nefesimi tutup duvara yaslanmış aynada kendime baktım. Gergin olmam için bir neden yoktu. Nefesimi yavaşça saldı. “Yüzünüzü kara çıkarmayacağım.”

Dikkatle derin bir nefes daha aldım, aynadan bana bakan kişiyi neredeyse tanıyamayacaktım. Küçük odanın her köşesine yerleştirilmiş sayısız şamdandan vuran titreşim, loş ışıkta bile tenimin ne kadar pembe olduğunu görebiliyordum, öyle ki yanaklarımı ve burnumu kaplayan çiller adeta görünmez olmuştu. Kızarmış bir yüzü sağlıklı bulanlar olabilirdi ama gözlerimin yeşili fazla parlaktı, hasta gibi görünüyordum.

Çünkü kalbim hâlâ deli gibi atıyordu, nefesimi yeniden tuttum, tıpkı boğulduğumu, etrafımda olup bitenleri ya da başıma gelenleri kontrol edemediğimi hissettiğim zamanlarda yapmam için Sör Holland’ın öğrettiği gibi. *Ağır ağır nefes al. Kalbin yavaşlayana kadar tut. Nefes ver. Bekle.*

Bu kez işe yaramıyordu.

Saçlarım kafatasım yanana dek fırcalanmıştı. Kafam hâlâ sızıyordu. Açık sarı saçlarımın yarısı yukarıdan toplanıp bukleler sırtımdan aşağı dökülecek şekilde tokalarla sabitlenmişti. Boynum ve omuzlarım da yanıyordu, sanırım bunun nedeni de saatlerce

içinde kaldığım kokulu küvetti. Belki de nefes almakta bu yüzden zorlanıyordum. İçine katılan yağlar yüzünden su öyle ağır kokuyordu ki şu anda yasemin ve anasona batmış gibi kokmaktan korkuyordum.

Hiç kıpırdamadan durup derin derin nefes aldım. Banyodan sonra pestilim çıkasıya kadar bakım yapılmıştı. Vücudumun her yerindeki kıllar yolunup ağdayla alınmıştı ve acımı ancak bacaklarım, kollarım ve ikisi arasındaki hemen her yere sürülen balsam geçirebilmişti. Nefesimi bir kez daha tutarken bakışlarımı yüzümden aşağı indirme dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordum. Ne göreceğimi biliyordum ve bu da hemen hemen *her şeydi*.

Elbise –eğer ona böyle denebilirse– tamamen şifondan yapılmış sayılırdı. Birkaç santimden uzun olmayan kollar omzumun hemen altında kalıyordu; fildişi rengi ince kumaş bedenimi gevşekçe sarıyor, etekleri yerlere dökülüyordu. Elbiseden de, banyodan da, banyodan sonraki bakım faslından da nefret etmişim ama neyin amaçlandığının farkındaydım.

Ayartacak, baştan çıkaracaktım.

Bir etek hışırtısı yaklaşıyordu, nefesimi yavaşça saldım. Aynada annemin yüzü belirdi. Birbirimize hiç benzemiyorduk. Ben babama çekmişim. Bundan emindim çünkü geride kalan tek resmine o kadar çok bakmışım ki onun da çilleri ve benimki kadar inatçı hatlara sahip bir çenesi olduğunu biliyordum. Ayrıca gözlerimi de ondan almışım, sadece rengini değil çekikliğini de. Babamın neye benzediğini annemin özel dairesine gizlenmiş olan o resimden öğrenmişim.

Annem koyu kahverengi gözlerini bir an aynadan gözlerime dikti, sonra etrafımdan dolaşıp karşıma geçti, altın yapraklarla süslü tacı mum ışığında parıldıyordu. Beni dikkatle inceledi, yerinden kurtulmuş ya da yanlış yerde bulunan bir saç tutamı, bir eksik ya da kusursuzca hazırlanmış bir gelin olmadığımı gösteren bir işaret aradı.

Ben doğmadan iki yüzyıl önce verilmiş bir sözün bedeli.

Boğazım daha da kurudu ama su istemeye cesaret edemedim.

Tazelik katsın diye dudaklarım pembeye boyanmıştı. Onları mahvedersem annem bundan hiç hoşnut kalmazdı.

Elbisenin kollarını düzelten annemin yüzünü inceledim. Gözlerinin etrafındaki çizgiler bir gün öncekinden daha derindi. Gerilimden dudakları bembeyaz olmuştu. Her zamanki gibi ne düşündüğünü yüzünden anlamak mümkün değildi, zaten ne aradığımı da bilmiyordum. Keder? Rahatlama? Sevgi? Birbirine çarparak şingırdayan minik altın zincirlerin sesi kalbimin daha da beter atmasına neden oluyordu.

Biri anneme beyaz bir duvak uzattı, duvağı görünce aklıma yıllar önce kim bilir hangi tuhaf amaç uğruna taş toplarken gölün yanında gördüğüm beyaz kurt geldi. Heybetli cüssesine bakarak arada bir Wayfair Kalesi'nin arazilerini çevreleyen Dark Elms'te gezinen kiyou kurtlarından biri olduğunu düşünmüştüm. Hayvanla göz göze gelmiştik, beni parçalayacak diye ödüm kopmuştu. Ama kurt aptal çocuğun tekiymişim gibi kucağımdaki taşlara şöyle bir baktıktan sonra koşarak gitmişti.

Annem Seçilmiş Duvağı'nı başıma yerleştirdi. İncecik kumaş omuzlarıma döküldü, sadece dudaklarım ve çenem açıkta kalmış, duvağın geri kalanı sırtımdan aşağı dökülmüştü. Saydam kumaşın arkasından güçlükle görebiliyordum, duvak kaymasın diye başımın üstüne ince zincirler yerleştirildi. Bu duvak yakınlarımın ve Sör Holland dışında herkesin yanında taktığım kadar kalın değildi, yüzümü de onun gibi tamamen örtmüyordu.

"Seçilmiş olmayabilirsin ama bu diyarda, ilkellerin duvağıyla örtülmüş olarak doğdun. Kader Perilerinin vaat ettiği bir Bakire. Ve yaşamın ve ölümün dokunduğu bu diyarı terk edeceksin" demişti eski dadım Odetta.

Ama yine Seçilmiş gibi görünüyordum, Hayat İlkeli'nin sarayında hizmet etmek üzere bir örtü içinde doğan üçüncü oğullar ve kızlar gibi. Bütün hayatımı bu peçenin altında geçirmiştim, ayrıca bir örtü içinde doğmama ve pek çok yönden Seçilmişler gibi muamele görmeme rağmen aynı zamanda Bakire'ydim. Seçilmişlerin yükselişten sonraki yazgıları bir krallıkta ölümlülere verilebile-

cek en büyük onurdu. Tüm topraklarda ayin gecesinin hazırlıkları yapılırdı, o gece yükselir ve ilkelere ve tanrılara hizmet etmek için Iliseeum diyarına girerlerdi. Benim kaderimde yazılı olan şey Lasania'nın en iyi korunan sırrıydı. Kutlama da ziyafet de olmayacaktı. Bu gece, on yedinci doğum günümde, Ölüm İlkeli'nin konsortu olacaktım.

Nefesim daralıyordu. Neden bu kadar korkuyordum? Buna hazırdım. Verilen sözü yerine getirmeye, uğruna doğduğum şeyi yapmaya hazırdım. Hazır olmak zorundaydım.

Bir yandan da Seçilmişlerin Ayin gecesi endişeli olup olmadıklarını merak ediyordum. Olmaları gerekirdi. Varlığımızın temeli haline gelmiş güçlü varlıklar olan ilkeller bir yana, kim daha önemsiz bir tanrının huzurunda endişeye kapılmazdı ki? Belki de sonunda kaderlerinde yazılı olanı yerine getirdikleri için büyük bir mutluluk duyuyorlardı. Ayin sırasında gülümsediklerini ve kakhaha attıklarını görmüştüm, yüzlerinin sadece alt kısmı görünüyordu, hayatın yeni bir bölümüne başlamak için can attıkları belliydi.

Ben ne gülümsüyor ne de kakhaha atıyordum.

Nefes al. Tut. Nefesini ver. Bekle.

Annem başını bana doğru eğdi. "Hazırsın Prenses Seraphena."

Seraphena. Tam adımı nadiren duyardım, resmi unvanımla birlikte söylendiğini ise hiç duymamıştım. Sanki birden bir şalter atmıştı. Kalbimin gümbürtüsü birden durmuş, göğsümdeki baskı hafiflemişti. Ellerimin titremesi geçmişti. "Hazırım."

Peçenin arkasından Kraliçe Calliphe'in gülümsediğini gördüm, en azından dudaklarının gülümser gibi kıvrıldığını. Bana hiç üvey kardeşlerime ya da kocasına gülümsediği gibi gülümsememişti. Ama beni dokuz ay karnında taşımasına ve dünyaya getirmesine rağmen asla onun kızı olmamıştım. Asla halkın prensesi olmamıştım.

Ben başından beri Ölüm İlkeli'ne aittim.

Kraliçe bana bir kez daha baktı, omzuma dökülmüş bir bukleyi geriye attıktan sonra başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Kapı

arkasından kapanınca yıllardır bilemediğim tüm duyularım keskinleşti.

Odadaki sessizlik ancak birkaç saniye sürdü. “Kardeşim” dedi bir ses. “Bahçedeki tanrı heykelleri kadar kıpırtısızsın.”

Kardeşim mi? Dudaklarım kıvrılırken nefretimi zor zapt ettim. Annemin, babamın ölümünden sonra evlendiği adamın oğlu olsa da o benim abi değildi, aramızda ne kardeşlik ne de bağ vardı. Damarlarında Mierel soyundan tek damla kan taşımıyordu ama Lasania halkı varlığımdan haberdar olmadığı için tahtın varisi o olmuştu. Yakında kral olacaktı ve ben verilen sözü yerine getirdikten sonra bile Lasania halkının farklı bir krizle karşı karşıya kalacağından emindim.

Ama tahttaki hakkı yüzünden Kral Roderick –kendisi Mierel soyunun ilk kralı ve benim de atamdı– hakkındaki gerçeği bilen az sayıdaki kişiden biri de oydu, Roderick’in halkını kurtarmak için yaptığı seçim benim kaderimi belirlemekle kalmamış, korumaya çalıştığı krallığın gelecek nesillerini de lanetlemişti.

“Gergin olmalısın.” Tavius yanıma yaklaştı. “Prenses Kayleigh’nin gergin olduğunu biliyorum. Gerdek gecemiz için çok endişeleniyor.”

Ellerimi iki yanına indirdim. Sessizce Tavius’a baktım.

“Nazik olacağıma söz verdim.” Tavius görüş alanıma girdi. Açık kahverengi saçları ve mavi gözleriyle pek çokları tarafından yakışıklı bulunurdu, bahse girerim Irelone Prensesi de tanıştığında aynı şeyi düşünmüş, ondan daha şanslı bir kız olamayacağına inanmıştı. Şimdi de böyle düşündüğünden şüpheliydim. Dark Elms’teki ağaçların tepesinde sık sık gördüğüm gümüş rengi şahinler gibi etrafımda dönen Tavius’u izledim.

“Senin O’ndan böyle bir söz alabileceğini pek sanmıyorum tabii.” Pişmiş kelle gibi sırtıttığını peçenin arkasından bile görebiliyordum. Pis bakışlarını *hissediyordum*. “Onun için neler dediklerini biliyorsundur, neden resminin hiç yapılmadığına ya da heykellerde neden yüz hatlarının olmadığına ilişkin.” Sesini alçaltıp yapmacık bir empatiye büründü. “Onun canavar gibi olduğunu, teninin

de onu koruyan yaratıklarınki gibi pullarla kaplı olduğunu söylüyorlar. Dişlerinin sivri olduğunu. Yapmak zorunda olduğun şeyden ödün kopuyor olmalı.”

Ölüm İlkeli'nin pullarla kaplı olup olmadığından emin değilim ama hepsinin –tanrıların da ilkellerin de– uzun ve keskin köpek dişleri vardı. İnsanın etini parçalayacak kadar keskin dişler.

“Sence kanlı bir öpücük sana bazılarının iddia ettiği o zevki verecek mi?” dedi Tavius alay eder gibi. “Yoksa dişlerini el değmemiş tenine geçirdiği zaman korkunç bir acı mı duyacaksın?” Sesi kalınlaştı. “Herhalde ikincisi daha büyük ihtimal.”

Tavius'tan üzerimdeki bu elbiseden de çok nefret ediyordum.

Bir parmağını hafifçe çenesine vurarak etrafımda bir tur daha attı. Tüylerim diken diken olsa da hiç kıılmadım. “Ama zaten bu işi tamamına erdirmek için eğitildin, değil mi? Zaafı haline gelmek, kendine âşık etmek ve sonra da işini bitirmek için.” Bir kez daha tam karşımda durdu. “Bir müddet Jade Gözdeleri'nin gözetimi altında kaldığını biliyorum. Yani belki de gergin değilsindir. Belki de ona hizmet etmek için sabırsızlanıyorsundur ve...” Bir elini bana doğru kaldırdı.

Bileğini yakalayıp parmaklarımla tendonlarını sıktım. Tüm bedeni kasılırken bir küfür savurdu. “Bana dokunursan kemiklerini kırarım” dedim. “O zaman Prenses'in gerdek gecesinde ya da seninle geçirmek zorunda olduğu herhangi bir geceden korkmasına da gerek kalmaz.”

Tavius'un kolu gerildi, sonra pis pis yüzüme baktı. “İnanılmaz şanslısın” diye hırladı. “Ne kadar şanslısın bilemezsin.”

“Hayır Tavius.” Eğitimimin metreslerle geçirdiğim vakitten ibaret olmadığını göstermek için onu ittim. Geriye doğru sendeledi ama aynaya çarpmadan dengesini sağlamayı başardı. “Şanslı olan sensin.”

Burun delikleri genişledi. Bir şey söylemeden bileğini ovuşturmaya başladı, bense yine kıılmadım durmaya devam ettim. Söylediğim doğrudu. Bana el kaldırma fırsatını bile bulamadan boynunu kırıverirdim. Kaderim yüzünden Tavius'u koruyan kra-

liyet muhafızlarından daha iyi eğitilmiştim. Yine de şansını dene-
yecek kadar küstah ve şımarıktı.

Ben de buna kalkışın diye dua ediyordum.

Tavius bir adım öne çıktı, gülümsemeye başladım...

Kapı çalınınca aklına hangi aptalca fikir geldiyse uygulamak-
tan vazgeçti. Ellerini indirip bağardı. "Ne var?"

Kapıdan annemin güvenilir leydisinin gergin sesi geldi. "Ra-
hipler az sonra gelmesini bekliyorlar."

Tavius alaycı bir gülümsemeyle yanımdan geçip gitti. Arkama
döndüm. "Bir kez olsun işe yarama vaktin geldi" dedi.

Kapıyı açıp ağır ağır dışarı çıktı, Leydi Kala'nın önünde ona ce-
vap vermeyeceğimi biliyordu. Kadının önünde yaptığım her şey
anneme yetiştirilirdi. Annem nedense Tavius'u severdi, böyle bir
duyguya layıkmuş gibi. Tavius, Keder Kayalıkları'nın eteğinde bu-
lunan Garden District yakınlarındaki Gölge Tapınağı'nın karanlık
dönemeçli koridorlarının birinde gözden kaybolana dek bekledim.
Koridorların sayısı da Carsodonia'nın –başkentini– tüm tapınakları-
nı Wayfair Şatosu'na bağlayan yeraltı tünellerininki kadar fazlaydı.

Dik kayalıklara adını veren ölümlü Sotoria'yı düşündüm. Efsa-
neye göre uçurumun kenarında çiçek toplarken bir tanrı tarafın-
dan korkutulup düşerek ölmüştü.

Belki de şu anda onu düşünmenin sırası değildi.

Elbisemin yarı saydam eteklerini toplayarak dönüp soğuk ze-
minin üstünde yalınayak yürüdüm.

Leydi Kala koridorda bir bulanıklık halindeydi ama başını he-
men başka tarafa çevirdiğini görmüştüm. "Gel" dedi yürümeye
başlayarak, sonra durdu. "O peçeden görebiliyor musun?"

"Biraz" dedim.

Leydi Kala koluma girdi. Beklenmedik temas irkilmeme neden
oldu, birden yüzümde peçe olduğuna şükrettim. Tüm Seçilmişler
gibi hazırlanmamla ilgili olmadıkça kimsenin teni tenime değmeme-
liydi. Leydi Kala'nın bana dokunması bu yüzden çok anlamlıydı.

Leydi Kala beni içinde kapılardan ve sayısız şamdandan başka
hiçbir şeyin olmadığı sonu gelmez dönemeçli koridorlardan geçir-

di. Tam yolu kaybettiğini düşünmeye başlamıştım ki çift kanatlı bir kapının yanında siyahlara bürünmüş iki sessiz siluetin bulanık hatları belirdi.

Gölge Rahipleri.

Sessizlik yeminini dudaklarını dikecek kadar ileri götürerek yepyeni bir boyuta taşımışlardı. Nasıl yiyip içtiklerini hep merak ederdim. Siyah küppelerin altındaki hortlağa benzer göçmüş vücutlarına bakılırsa kullandıkları yöntem pek de işe yaramıyordu.

Rahipler kapının birer kanadını açarken ürpertimi bastırmaya çalıştım, karşımıza yüzlerce mumun yandığı daire şeklinde geniş bir salon çıktı. Leydi Kala'nın yerini nereden geldiğini anlamadığım üçüncü bir Gölge Rahibi aldı. Kemikli parmaklar tenime dokunmasa da sırtımın ortasına bastırdı. Yine de temas beni rahatsız etmişti, sırtımı çekmek istiyordum ama parmaklarının giysi katmanlarını geçerek tenime sızan soğuşundan kaçmamam gerektiğini biliyordum. Nefes almaya çalışarak gözlerimi pürüzsüz taşları süsleyen gravürlere diktim. İçinden çizgi geçen bir daire. Bütün taş karoların üstünde aynı sembol vardı. Daha önce hiç görmediğimden sembolün ne anlama geldiğini bilmiyordum. Gözlerimi kaldırıp tam karşımdaki geniş platforma baktım. Rahip beni sıraların arasındaki koridordan geçirirken göğsüme yine bir ağırlık çökmeye başladı. Boş sıralara hiç bakmadım. Gerçekten Seçilmiş olsaydım bu sıralar yüksek rütbeli asilzadelerle dolu olur, dışarıdaki sokaklar da kutlama seslerinden yıkılırdı. Salonun sessizliği tüylerimi ürpertti.

Daha önce burada tapınakla aynı taştan yapılmış tek bir taht vardı. Gecenin en derin saatinin rengini taşıyan gölge taşı her ışığı yansıtacak kadar parlatabilen ve eti kemiği kesecek kadar keskinleşene dek bilenebilen muhteşem bir malzemeydi. Taht parlak türdendi, mum ışığını emen taş kopkoyu bir ateşten ibaretmiş gibi görünüyordu. Tahtın sırt tarafı hilal şeklindeydi.

Tıpkı sol kürek kemiğimdeki doğum lekesi gibi. Doğmadan önce bile hayatımın bana ait olmadığını gösteren işaret gibi.

Bu akşam iki taht vardı.

The New York Times en çok satanlar listesinde
altmışın üzerinde romanının yer almasıyla
kırılması güç bir rekorun sahibi olan
Jennifer L. Armentrout,
çok sevilen *Kan ve Kül* dünyasında geçen
Ten ve Ateş serisinin ilk kitabıyla
okurlarındaki kıvılcımı alevlendiriyor.

İlkellerin peçesi altında doğan ve Kader Perileri'nin vaat ettiği Bakire Seraphena Mierel'in geleceği hiçbir zaman kendisine ait olmadı. Atasının halkını kurtarmak için yaptığı anlaşmayı sürdürmek adına daha doğmadan *Seçilmiş* olan Sera, hayatını geride bırakıp kendini Konsort olarak Ölüm İlkeli'ne sunmak zorunda. Ne var ki Sera'nın gerçek yazgısı bütün Lasania'nın en iyi korunan sırrı, Sera sıkı koruma altında bir Bakire değil, tek görevi, tek hedefi olan bir suikastçı. Hedefi Ölüm İlkeli'ni kendine âşık etmek, zaafı haline gelmek sonra da... onu öldürmek. Başarısız olursa krallığını Çürüme'nin ellerinde yavaş yavaş ölmeye mahkûm etmiş olacak. Sera ne olduğunu daima biliyordu. Seçilmiş. Konsort. Suikastçı. Silah. Hiçbir zaman tam olarak şekillenmemiş ama kana bulanmış bir hayalet. Bir *canavar*. Ta ki *O*'nunla tanışana kadar. Ölüm İlkeli'nin beklenmedik sözleri ve hareketleri içindeki karanlığı dağıtana kadar. Ölüm İlkeli'nin baştan çıkarıcı dokunuşu Sera'nın kendisine yasakladığı ve Ölüm İlkeli'ne karşı hissedemeyeceği bir tutkuyu ateşliyor. Ama Sera'nın daha önce hiç seçme şansı olmamıştı. Her halükârda, hayatın ve ölümün ebedi dokunuşunu taşıdığı için daha en başından hayatı feda edilmişti.

Çeviren: Seyhan Dönmez

